

MURAT PULAT RESMİ ÜZERİNE

“Hiçbir resmin gerçek amacı, algılanan dünyayı ona sağdik biçimde canlandırmak değildir: resimsel algılama öncelikle nesnelere değil, biçimlere ve ritimlere bağlı bir şeydir.” Diyor Henry Maldiney soyut resim ile figüratif resmin birbirinden kopuk değerlendirilmesine karşı bir yorum olarak. Murat Pulat’ın resimleri ise öznel bir dışavurumun soyutlamasına doğru evirilen bir dile sahip. Bu dil her bir figürün bir bütünün sonsuzca bölünen parçalarından meydana geldiğini tekrar hatırlatır nitelikte bu resimlerde. Bu parçacıklar resmin bütünü ele geçiren ve kimi zaman dikey kimi zaman yatay ve de kimi zaman tek bir merkezden açılarak dairesel olarak sıralanıyorlar. Bu düzen, bir yandan figürü algısal olarak ortaya çıkaran izlerin farklı renk ve tonlarla derinleşmesine ve resmin güçlü bir üçüncü boyut kazanmasını sağlarken diğer taraftan tuvalin dışına doğru devam eden bir sürekliliği hissettiriyorlar.

İşte tam da bu sürekliliğin işaret ettiği şey resmin esas gücünü ortaya çıkarıyor izleyici için: bu zihinlerimizden daha önce geçirilmiş zamana, mekâna, betimlemeye yani bir film sahnesine göndermede bulunuyor. Sahnenin hatırası ve daha da ötesinde hatırasının hatıralarını harekete geçiren, tetikleyen veya sadece resimle ilişkilendiren çoklu bir algılamadır bu. Bergsoncu bir bakışla daha da ileri götürerek diyebiliriz ki; bu bir resmin kendi kaderini yenmesidir bir bakıma. Deleuze’ün o çok bilinen Bergson yorumlamasıyla her bir imaj parçasını akıl ile kavrayabileceğimizi oysa hareket-imajı ve zaman-imajı içeren (ve buna ses-imajıda ekleyelim) sinemanın sezgiyle kavranabilen gerçekliğe olan yakınlığı açısından kazandığını söylediği güç... Murat Pulat’ın bu kimi film sahnelerine olan göndermeleri mekânı ve zamanı belli olmayan bu durağan imajları bir anda belleğin öncü deneyimlerine, her bir kompozisyonu başka bağlamlara eklemleyerek izleyiciyi çoklu bir okumanın algılamasına sokuyor, resimlerin “süre”leri uzuyor.

Bu yönden Pulat’ın resmin bütünü oluşturarak kalın boya parçacıkları adeta bir filmin pikselleri hissini vererek bu göndermeye dolaylı katkıda bulunuyorlar. Bu, bir bakıma dijital teknolojinin git gide artan etkisiyle ortaya çıkan yeni anlatım biçimlerinin tersine çevrilmesi ve plastik bir anlatımın içinde yorumlanmasıdır. Her yönü ile ekranlarla donatılmış olan insanı daha insani bir iletişime davet eder. Tam da Maldiney’in belirttiği gibi: “Modern resim, entelektüel resim değildir. Her resmin yaptığı gibi, insan ile dünyanın karşılıklı yabancılaşmasının üstesinden gelme girişimidir.”

Efe Korkut Kurt